

המראה השלושים ואחד אלה שיחזרו בתשובה לרגלי הצלב המפואר, אחייה אותם ברוח אבי.

יום שישי 30 במאי ב 15:00 בקפלה.

הנה האור.

ישו מופיע בפני ; מבטו מלא טוב לב. הוא אומר לי :

”אמרי לכומר שהזמן, בו החייתי את המתים איננו, אבל
הגיע הזמן, שבו אני צריך להחיות את הרוחות. אלה
הטוענים, בעולם הזה, להחיות ולרפא את הגופות בשמי,
אינם ראויים לאבי שבשמיים.”¹⁰

”Madeleine, לכי והכריזי את המסר שלי Dozulé.
המשימה שהטלתי עליך - עליך למלאה. אל תחששי, אתן
לך את הכוח.”

ישו מחייך אלי וממשיך :

”העיר הזאת, אבי ברך אותה וקידש אותה וכול אלה
שיבואו לחזור בתשובה לרגלי הצלב המפואר, אחייה אותם
ברוח אבי. ימצאו שם את השלווה ואת השמחה.”

ישו מביט בי בסבר פנים חמורות ואומר לי :

”האחות הראשונה, שתנשק אותך בהביאה את המסר,
אינה מאמינה לדברים היוצאים מפיו. היא אינה מעריכה
אותך פראוי. אל תשימי לב על כך. היי רחמניה.”

אחר כך ישו נעלם.

המראה השלושים ושניים

”אמרי לאחות שתזאיל בטובה לבוא לכאן ביום שישי.”

יום שישי 27 ביוני 1975 ב 15:15.

הייתי מוכנה ללכת. אחר כך האור - וישו מופיע כמו תמיד.

ידו של ישו היתה מושטת אלי, האחרת לאורך גופו.

הוא חיך אלי ואמר לי :

”אמרי לאחות שאינה גרה בעיר הזאת, שתזאיל בטובה
לבוא לכאן ביום שישי. שתיקח איתה במה לכתוב ; דרך פיך,
אודיע לה מסר.”

אחר כך ישו חיך אלי רגע ונעלם.

המראה השלושים ושלשה

”המכתב מופנה אל ראש הכנסייה...”

”...אתם, ראשי הכנסייה, באמת אני אומר לכם,

דרך הצלב המוקם על העולם - האומות ייגאלו.”

יום שישי 4 ביולי 1975 ב 15:15.

אדון הכומר הודיע זה עתה עשר מחרוזות.

פתאום האור מופיע, ישו מביט בי אחר כך מביט באחות Jeanne d'Arc, ואומר

לי :

”אמרי זאת בקול רם : הנה מה שהאחות צריכה לכתוב :

המכתב הזה מופנה לראש הכנסייה. ישו מנצרת הוא שמכתיב
לך אותו מפי שפחתו.

הוא אומר :

מאשרים הם קרואי אבי, שמצאו את השלווה ואת השמחה בארץ הזאת של Dozulé, אבל מספרם יהיה רב כאשר העולם פולז יבוא לחזור בתשובה לרגלי הצלב המפואר, שאני מבקש ממך להקים.

כי הזמן שבו החייתי את הגופות איננו עוד, אבל הגיע הזמן שבו אני צריך להחיות את הרוחות.

הבינו זאת היטב : בימים שלפני המבול, האנשים לא חשו שום דבר עד בוא המבול, שסחב את פולם. אבל היום אתם מועדים, אתם חיים את הזמן בו הייתי אומר לכם :

”בארץ הזאת יהיו תהפוכות מכול המינים : אי-הצדק, סיבת העוני והרעב, האומות יהיו במועקה, אותות בשמיים ובארץ. לכן, הִיו מוכנים, כי התלאה הגדולה קרובה, כזאת שלא היתה דוגמתה מראשית העולם ועד היום, ושלא תהיה עוד בעתיד.”

אני אומר לכם זאת, הדור הצעיר הזה לא יעבור לפני שזה יקרה. אך, אל תחששו מדבר, כי הנה נישא בשמיים סימן הבן ש Madeleine ראתה זורח מהמזרח למערב. אתם, ראשי הפנסיות, לאמיתו של דבר, אני אומר לכם זאת, דרך הצלב הזה הניצב על העולם, האומות ייגאלו. אבי שלח אותי כדי לגאול אתכם, והרגע, שבו אני צריך לשפוך בלבבות האנשים את חסדי הגיע.”

ישו אומר לי בקול פחות גבוה, לכן לא חזרתי על כך בקול רם :

”המסר שלי לא צריך לישון בחשכת מגירה, אבל הוא צריך להיות אמת ואור לעולם כולו.”
ואחר כך שוב בקול רם :

”הצלב הממואר הזה צריך להיות מוקם לסוף השנה הקדושה.
השנה הקדושה הזאת צריכה להימשך עד להקמת הצלב הממואר.”
”ובזאת מסתיים המסר שלי, אני מצווה אותך לתת אותו בעצמך לראש הפנסייה, מלווה בראש מנזר.”

אחר כך ישו נעלם.

האחות Jeanne d'Arc הרי כתבה את המסר כפי שביקש ישו ממנה. הוא הכתיב אותו כה לאט, שהיה לה כול הזמן לכתוב אותו. היא מחכה שהוד מעלתו יתן לה פקודה, ללכת להביאו לאב הקדוש.

המראה השלושים וארבעה
”אתם הפמרים והאחיות, האחראים למסר,
אל תתנו לאנושות לבוא אל קיצה.”

יום שישי 19 בספטמבר 1975.

היום האם הראשית מ Blon והאחות Jeanne d'Arc צריכות לפגוש את הוד מעלתו בשעה 16:00.

הלכתי לקפלה כמו כול יום שישי, ואחר כך אני רואה את האחות Marguerite הקדושה אומרת לי: "הפגישה עם הוד מעלתו היא בשעה 16:00". אז הלכתי וחזרתי בשעה 16:00 לדקלם כעשר מחרוזות לקראת הפגישה. אחרי עשר המחרוזות שישו נתן לי לסיים, ראיתי את האור בארון הקודש, בלי שאיש יופיע. שמעתי קול שאמר לי:

"אמרי לכומר, לאחיות ולעוד שני אנשים, היודעים את המסר, לבוא לכאן בשעה 17:30."

אחר כך האור נעלם.

אני חוזרת לקפלה ב 17:30; בנכחים: שלוש האחיות, אדון הכומר ושני אנשים, הגברת T. והגברת G. המכירות את המסר, ושנבחרו על ידי האחיות. בשעה היעודה, האור מופיע ואחר כך ישו מציג את עצמו, הידיים מושטות אלי. הוא מרים את היד הימנית, כאילו לברכני, האצבע והאמה מוגבהות במקצת, והוא אומר לי:

"שהשלום ישכון בך."
"עשי את סימן הצלב." (אני עושה אותו)

אחר כך ישו משלב את הידיים בגובה חזהו, נושא את מבטו, חמוד ועצוב, לשמיים, ואומר:

"אבי, שרצונך יעשה על הארץ הזאת."

מבטו היה עצוב מאוד; הוא נשאר כך רגע, אחר כך שב לתנוחתו הרגילה ואמר לי:

”אמרי זאת בקול רם” :

ברגע זה ישו מסתכל בקהל.
אני חוזרת על כול משפט, שהוא אומר לי.

”אתם, פמרים ואחיות האחראיים למסר, אל תתנו
לאנושות לבוא אל קיצה. ביקשתי אתכם לעבוד, פדי להקים
את הצלב המפואר. אינכם רואים שהסימן הגיע, בגלל
המאורעות המתרחשים. פי הזמן עובר והמסר שלי נשאר בצל.

אם פך הדבר מספר הניצולים יהיה קטן. אבל, אתם,
שאינם מבצעים את דבר אבי, עונשכם יהיה גדול. פי תישפטו
על פי מספר הניצולים.

אל תשתמשו באמצעים של החוכמה ושל החשיבה, אבל
שמעו את קול המסר. פי דרך המסר הזה יואיל האל להציל
את העולם.

אל תהיו כמו היהודים המבקשים סימנים.

אבל דרך המסר הזה היחידי והסופי, שהאל גילה לשפחתו -
הדברים שיצאו מפיה אינם דברי אנוש - אבל על ידי מה
שהרות לימדה אותה, הזמן הגיע, שבו אצטרך לשפוך בלבות
האנשים את חסדי, אבל אלה האחראיים למסר שלי, צריכים
לדעת שהם העוצרים בעדי, פי הם משאירים את העולם
בבורות.

זכרו, הימים קצרים בגלל הנבחרים, אבל הוי לאלה
 שאינם מבצעים את דבר האל."
 אחר כך ישו אומר לי :

"חלצי נעליך, ואחר כך צאי מן הקפלה, ולכי עד
 שרגליך ינוחו על הארץ. לאחר מכן שובי לכאן."

אני עושה מה שישו מבקש ממני.
 כאשר נמצאתי כורעת ברך לפניו, הוא אמר לי :

"הארץ הזאת של Dozulé שאבי ברך וקידש, איננו אף
 : להניח את רגלינו עליה."

אחר כך ישו מראה שוב את פניו המאירים מטוב ומרוך ; הוא מחייך אלי ואומר את
 הדברים האלה שאני מבטאה בקול רם :

"אני האל של הטוב ושל האהבה. חסדי הוא אינסופי. אם
 דברי היום מכאיבים, זה לא משום שאני רוצה להאשים אתכם.
 אבל להיפך הוא, אני רוצה להציל את העולם דרך המסר
 שלי."

אחר כך ישו נעלם.
 זאת ללא ספק תשובתו של הוד מעלתו לשתי האחיות ; באותו הרגע, באותה השעה,
 הוא ביקש מהן סימנים, הוד מעלתו ביקש חוכמה ומחשבה.
 ישו היה עונה ל Dozulé בעצבות.

המראה השלושים וחמישה "...בחיים האלה השטן לא ישלוט בהם."

יום שישי 5 בדצמבר 1975 ב 18:45.

השעה היתה קרובה לתפילת הערב. הקפלה הקטנה היתה מלאה אנשים. על אף הקהל הרב, שמחתי היתה כה גדולה כאשר הבחנתי באור, שלא יכולתי לא לצעוק :

"הנה האור."

קמתי והלכתי לפני מקום הלחם הקדוש המוצג.

מייד ישו מופיע לפני, מחייך, הידיים מושטות אלי, כאילו לקבלני. כה יפה, איוו רכות בלתי מובנת. איני רואה דבר מלבד ישו של אהבה, איני נמצאת עוד בקפלה. שום דבר אינו קיים, איני חושבת על כלום, איני מרגישה עוד את גופי ; אני חושבת שהוא מת, שאין דבר מלבד רוחי ורוח ישו. כשמתים, אני חושבת שמרגישים כך. ישו אומר לי :

"אמרי בקול רם את אשר תראי":

ברגע זה, ישו מניח את ידו על חזהו.

אני צריכה להסביר את מה שאראה, כי ישו ביקש. אמרתי אם כן בקול רם :
 "בידו השמאלית ישו מזיז את השמלה מהחזה... (ישו מחייך אלי ואומר לי : "מלבו";
 אני חוזרת בקול רם) ... מלבו יוצאות קרניים אדומות ולבנות. ידו הימנית מושטת אלינו."

אני חוזרת על כול משפט שהוא אומר ברכות :

"להבות לבבי בוערות בי, אומר ישו.

יותר מתמיד אני רוצה לשפוך אותן לכול אחד מכם.

הנה מה שאני מבטיח¹¹ לאנשות כולה, כאשר היא תדע את המסר שלי

ותוציא אותו אל הפועל :

-אמתיק את המרירות בה שוקעת נשמת החוטאים.

-אכפיל בחסר את נשמת הכמרים והאחיות, פי דרפה
המסר שלי יודע.

-אשמור ליד לבי את הנשמות הדתיות והנאמנות, הן
עודרו אותי בדרך היסורים.

-אשפוך את הקרניים של חסדי, ברגע שידעו את המסר
שלי, לאלה, שאינם מאמינים באל ולכול אלה שאינם מפירים
אותי עוד.

-אמשוך לאחדות הפנסייה את נשמת הפופרים והמומרים.
-אקבל בחדרי לבי את הילדים ואת הנשמות הצנועות,
למען ישמרו חיבה מיוחדת לאבינו שבשמיים.
-אעניק את פול החסדים לאלה, שמסרי ידוע להם, והם
יתמידו עד הסוף.

-אקל את הנשמות של המצרף, דמי יכבה את פויותיהן.
-אחמם את הלבבות הקשים ביותר, את הנשמות הקפואות,
אלה הפוצעות באופן הקשה ביותר את לבי.

-אני מבטיח לכול אלה שיבואו לחזור בתשובה לרגלי הצלב
המפואר, ושיאמרו פול הימים את התפילה שלימדתי אותם,
שבחיים האלה, השטן לא יוכל לשלוט בהם, ושלוכל זמן של
טומאה, ברגע אחד, ייהפכו טהורים ויהיו בני האל לנצח.

אבי, הטוב רוצה להציל את האנושות הנמצאת על פי
הפחת. דרך המסר הסופי הזה, צריך להתכונן. דעו שברגע
הלא צפוי, המסר יתבצע, פי לא תדעו, לא את היום ולא את
השעה של השיבה שלי בתפארת.

כול הזמן שישו אמר את הבטחותיו, קרניים אדומות ולבנות יצאו מלבו.

אחר כך חזר לתנוחתו הרגילה ואמר לי :

"בעוד עשרים יום, תתחילי תפילת תשעת הימים, היא תסתיים ביום
השישי הראשון של החודש. אומר לך פול יום את התפילה שאני בא
ללמדך. התפילה הזאת תאריך את השנה הקדושה."

כן, ישו אמר לי **"בעוד עשרים יום"**; זה היה בחג המולד 1975.
 עשרים הימים האלה, עברתי אותם בציפייה, בתפילה ובהתייחדות. ספרתי את הימים.
 שמחתי היתה גדולה. הייתי כמו נערה המצפה לארוסה אחרי פרידה, כדי לשוב אליו
 עשרים יום לאחר מכן.
 הוי, ישו שלי, כמה הציפייה הזאת מתוקה; הייתי נאנחת כול יום וכול פעם שיום
 עובר, הייתי אומרת לעצמי: "נותרו רק כמה ימים", וחשבתי שבקרוב, אראה אותו
 שוב. הציפייה הזאת היתה מתוקה, אבל כה ארוכה. אחר כך ערב חג המולד הגיע. לכול
 נוצרי, חג המולד הוא הולדת הגואל.
 איזה יום נהדר הוא יום ההולדת של הגואל.
 אבל כמה גדולה היתה שמחתי, ביום חג המולד הזה. הארון עמד לבקרני; הרגשתי
 כול כך קשורה בו, ישו כולו אהבה ונחמה.
 מסת חצות, זה היה באמת יום הולדת; חשבתי על העולם כולו, על כול האומללים
 האלה, על כול הבודדים, על כול הלא מאמינים; ביקשתי מישו לשתף אותם בשמחתי
 הגדולה, שישו יתן לחבריו, השמחה הרוחנית, שהיתה נושאת אותי השמיים.
 לא הייתי צריכה לישון בהמשך הלילה, הלילה המתוק הזה של חג המולד.
 קרוב לאלפיים שנה קודם לכן, ביום חג המולד הזה, האל נתן את בנו, ישו, כדי
 לגאול את כולנו. באותו חג המולד, אותו הישו היה בא בקפלה הקטנה של Dozulé לתת
 לנו את כול טובו, כול נחמתו וכול הבטחותיו. הוי, כמה יפה היה יום חג המולד 1975.

המראה השלושים ושישה

"תפילת תשעת הימים" "היום הראשון"

האנושות לא תמצא את השלום כול עוד היא לא
 תדע את המסר שלי ולא תוציא אותו לפועל."

הגעתי לקפלה בשעה 15:00. היות שידעתי שישו עומד לבוא, לבי דפק חזק והתקשיתי לעצור בעד נשימתי. היכיתי כחמש עשרה דקות שנראו לי אינסופיות. לא יכולתי אף להתפלל, כה מאושרת הייתי.

ב 15:15 בדיוק (זה עתה שמעתי את הרבע של הכנסייה), ראיתי את הילת האור במקום הקדוש, והתקדמתי כרגיל. ברגע זה לבי פסק מלדפוק חזק; נדמה היה לי שהוא הפסיק בכלל לדפוק, שכול רוח חיים לא היתה בי עוד. כרעתי ברך; ישו לא הופיע באור הזה, אבל שמעתי קול חזק שאמר לי:

”האל דיבר אל בני האדם. שאלה האחראיים לבצע את המסר שומעים את קולו. בגלל חוסר האמונה שלהם, העולם כולו ידע אסונות גדולים שיועזעו את ארבע כנפות תבל.

מה שאתם חיים כעת הוא רק תחילת הפאבים. האנושות לא תמצא את השלום, כול עוד היא לא תדע את המסר שלי, ותוציא אותו אל הפועל.”

כעבור רגע, אחרי ששמעתי ואמרת את הדבר בקול, ישו הופיע לפני ואמר לי:

”התואילי בטובך לבוא הנה במשך שמונה ימים רצופים. תאמרי תפילת תשעת הימים, שישו יכתיב לך כול יום. אבי, הטוב והמטיב, רוצה להודיע את מסרו לעולם, כדי למנוע את האסון. יותר מתמיד, רוצה אני לשפוך שטף מחסדי לכול הנשמות האבודות.

והנה את אשר אני מבטיח לכול אחת מהנשמות, כאשר ידעו את המסר שלי, ויוציאו אותו אל הפועל.”

ברגע זה ישו מניח את ידו על לכו; הוא מסיר את השמלה, ויוצאות ממנה קרניים אדומות ולבנות. ידו השנייה מושטת אלי, אליכם, אל העולם כולו. ישו אומר (ואני חוזרת על כול משפט):

”ביום הראשון,

אמתיק את המרירות שבה שוקעת נשמת החוטאים.”

”אמרי יחד איתי : ”אבינו” (ישו אומר את התפילה בשלמות, לאט.)

”אמרי שלוש פעמים : ’אני מצדיעה לך, מרים ’ (אני אומרת

לבדי.)

אחר כך אני חוזרת :

”דרך תאוותך הפואבת, אדון, רחם עלינו ועל העולם

כולו.”

”תפארת לאל בגבוה שבשמיים, שלום ושמחה על הארץ,

לאנשים שהוא אוהב.”

ישו אומר : **”תאמרי את הדבר הזה כול הימים,”** אחר כך הוא

נעלם.

המראה השלושים ושבעה

”היום השני”

”אכפיל בתסדים את נשמת הפמרים והאחיות,

כי דרכה המסר שלי צריך להיוודע.”

ה 26 בדצמבר 1975 ב 17:15 - היום השני.

האור, ואחר כך האדון מופיע כמו אתמול.

הוא מניח את ידו השמאלית על לבו : יוצאות משם קרניים אדומות ולבנות.

ידו הימנית מושטת אל העולם.

ישו לא ביקש ממני לחזור על דבריו, אבל ראיתי, שאחרי כול משפט, הוא חיכה, כדי

שאוּמַר אוֹתוֹ.

"היום השני."

**"אכפיל בחסדים את נשמת הפמרים והאחיות, פי דרפה
המסר שלי צריך להיוודע."**

ישו אומר **"אבינו"** והמשכתי לבדי את התפילה, אחר כך הוא שואל :

"אמרי שלוש פעמים 'אני מצדיעה לך, מרים' ", שגם אמרתי
לבדי.

אחר כך ישו המשיך (והזרתי אחריו) :

**"דרך תאוותך, ארון, רחם עלינו ועל העולם כולו."
"תפארת לאל, בגבוה שבשמיים, שלום ושמחה על הארץ,
לאנשים,
שהוא אוהב אותם."**

ישו מושך את ידו השמאלית, מושיט את שתי ידיו אלי, מחייך אלי ובעלם.

המראה השלושים ושמונה

"היום השלישי"

"אשמור ליד לבי את הנשמות הדתיות והנאמנות,

כי הן ניחמו אותי בדרך היסורים."

ה' 27 בדצמבר 1975 ב' 17:15 - היום השלישי.

ממקומי, אני רואה את האור מופיע לפני, כרגיל. ברגע שאני קמה, ישו מופיע לפני,
הידיים פתוחות, מושטות אלי. התקדמתי, אחר כך כרעתי ברך, והצדעתי לו.
ברגע זה, קרניים אדומות ולבנות פורצות מלבו, והוא אומר :

"היום השלישי,

אשמור ליד לבי את הנשמות הדתיות והנאמנות ; הן

ניחמו אותי בדרך היסורים."

אחר כך ישו אומר :

"אבינו", והמשכתי לבדי את התפילה ; ישו ממשיך :

"אני מצדיע לך, מרים, ואני ממשיכה לבדי את שלושת "אני מצדיעה לך,

מרים."

הוא ממשיך :

"דרך תאוותך הפואבת, אדון, רחם עלינו ועל העולם

כולו."

"תפארת לאל בגבוה שבשמיים, שלום ושמחה על הארץ

לאנשים שהוא אוהב אותם."

ישו מבקש ממני :

"הצטלבי", אני עושה זאת, וישו נעלם...

הקרניים היוצאות מלבו צריכות להתפשט בכול החוטאים ובכול הפונים אליו.

המראה השלושים ותשעה

"היום הרביעי"

"אשפוך את קרני חסדי, ברגע שידעו את המסר שלי,

ללא מאמינים ולכול אלה שאינם מכירים אותי עוד."

ה 28 בדצמבר 1975 ב 17:15 - היום הרביעי.

ממקומי, אני רואה את האור, מייד ישו מופיע לפני הידיים מושטות אלי ; הוא מחייך

אלי ואחר כך הוא אומר :

"היום הרביעי."

כאשר הוא מבטא את המילים האלה, כמו בכול פעם, בתנועה איטית, ישו, בידו השמאלית, מגלה את לבו. מייד יוצאות ממנו קרניים אדומות ולבנות. הוא מקרב את ידו הימנית אלי; כף היד נראית.

אחר כך אני חוזרת על מה שישו אומר לי :

"אשפוך את קרני חסדי, ברגע שידעו את המסר שלי, לאלה שאינם מאמינים, ולכול אלה שאינם מפירים אותי עוד."

ישו אומר :

"אבינו". נראה, שלא ביטאתי "אבינו", המשכתי אחרי ישו "שבשמיים".

אחר כך ישו אומר :

"אני מצדיע לך, מרים", והמשכתי לבדי; נראה, שאמרתי רק פעמיים.
"דרך תאוותך הפואבת, אדון, רחם עלינו ועל פול העולם."

ברגע זה, ישו מושך את ידו השמאלית מחזהו; הוא מקרב את שתי ידיו, נושא את העיניים השמימה ואומר יותר גבוה :

"תמארת לאל בגבוה שבשמיים, ושלום על הארץ, לאנשים שהוא אוהב."

אחר כך ישו מביט בי ואומר לי :

"הצטלבי" והוא נעלם.

המראה הארבעים

"היום החמישי"

"אמשוך אל אחדות הפנסייה

נשמת הכופרים והמומרים."

ה 29 בדצמבר 1975 ב 18:30 - היום החמישי.

היום הזה, ילדי היו בבית ולא יכולתי ללכת לקפלה ב 17:30 כמו הימים האחרים ;
לא נמשכתי ללכת.

משפחתי הלכה ב 18:00 ומייד, ב 18:30, משהו דוחף אותי ללכת לקפלה.

הבחנתי באור ברגע שהגעתי, וישו מופיע לפני כרגיל ואומר :

“היום החמישי”

הקניים יוצאות מלבן, ואני חוזרת אחרי כול משפט :

“אמשוך אל אחדות הפנסייה את נשמת הבופרים

והמומרים.”

“אבינו...”

“אני מצדיע לך מרים...”

ישו אומר את ההתחלה של שלושת “אני מצדיע לך מרים”, אולי משום ששכחתי

אחת מתפילות אמש. אחר כך חזרתי אחריו :

“בתאוותך הפואבת, אדון...”

“תפארת לאל...שלום ושמה...”

“הצטלבן.” - “כן”.

ידיו ירדו לאט, ישו הביט בי, חייך אלי ונעלם.